

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. listopadu 2020 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Holubce a soudců JUDr. Libora Losy a Mgr. Daniela Plška odvolání **obžalovaného M.V.**, narozeného XXXXX, **státního zástupce a poškozených N.Š.**, narozené XXXXX, **M.Š.**, narozeného XXXXX, a **A.H.**, narozené XXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28.8.2020, č. j. 1 T 5/2020-1289, a rozhodl

takto:

I. Z podnětu odvolání státního zástupce se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. částečně zrušuje ve výroku o vině v bodě 1., v celém výroku o trestu, výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozené A.H. a výrocích o uložených ochranných opatřeních.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. je

obžalovaný

M.V., narozený XXXXX, trvale bytem XXXXX, , t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Brno-Bohunice,

vinen, že

přesně nezjištěného dne předcházejícího 31.7.2008 využil okamžiku, kdy byl sám s nezletilou A.H., nar. XXXXX (dále jen „poškozená“) a v bytě v XXXXX na ulici XXXXX, v němž bydlel ve společné domácnosti s poškozenou, když o tuto společně s její matkou M.H., nar. XXXXX, jejímž byl partnerem, pečoval a užíval tudíž důvěry a respektu poškozené, přilehl v pokoji, jenž jinak s matkou poškozené obýval, do postele pod

peřinu za poškozenou a této se nohou přes kalhotky dotýkal jejích genitálií a posléze tamtéž i po odhrnutí kalhotek, a to až do chvíle, než poškozená po počátečním překvapení projevila nesouhlas a odešla do svého pokoje,

tedy

jiným způsobem než souloží pohlavně zneužil osobu mladší 15 let a uvedený čin spáchal na osobě svěřené jeho dozoru, zneužívaje její závislosti,

tím spáchal

trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 tr. zákona č. 140/61 Sb.,

a za to se mu ukládá

při nezměněném výroku o vině zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (v bodech 2. a 3.), přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku (v bodech 4., 5., 6.) a přečinem zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku (v bodech 4., 5.),

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, úhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 (osmi) roků.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu zn. Xiaomi Redmi 4, IMEI1: XXXXX, IMEI2: XXXXX, a notebooku zn. Fujitsu Siemens A532, s/n: 570101-01R2806746.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání či funkcí spojených s výkonem práce s dětmi, v trvání 10 (deseti) roků.

Podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozená A.H. odkazuje s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

III. V ostatních výrociích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

IV. Odvolání obžalovaného M.V., a poškozených A.H., N.Š. a M.Š. se podle § 256 tr. ř. zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28.8.2020, č. j. 1 T 5/2020-1289, byl obžalovaný M.V., uznán vinným zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku (v bodě 1.), pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (v bodě 2.) a podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm.

a) tr. zákoníku (v bodě 3.), pokračujícím přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku (v bodech 4., 5., 6.), pokračujícím přečinem zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku (v bodech 4., 5.). Trestné činnosti se měl dopustit tím, že

1. přesně nezjištěného dne předcházejícího 31.7.2008 využil okamžiku, kdy byl sám s nezletilou A.H., nar. XXXXX (dále jen „poškozená“) a v bytě v XXXXX na ulici XXXXX, v němž bydlel ve společné domácnosti s poškozenou, když o tuto společně s její matkou M.H., nar. XXXXX, jejímž byl partnerem, pečoval a užíval tudíž důvěry a respektu poškozené, přilehl v pokoji, jenž jinak s matkou poškozené obýval, do postele pod peřinu za poškozenou a této se nohou přes kalhotky dotýkal jejích genitálií a posléze tamtéž i po odhrnutí kalhotek, a to až do chvíle, než poškozená po počátečním překvapení projevila nesouhlas a odešla do svého pokoje,

2. přesně nezjištěného dne v období od srpna 2018 do 11.2.2019 v ambulanci dětské rehabilitace, nacházející se ve 3. nadzemním podlaží XXXXX na ulici XXXXX, kde byl zaměstnán jako vedoucí fyzioterapeut, zneužil časového prostoru, který mu byl vyčleněn pro výkon jeho profese, tedy k fyzickému procvičování dětí s psychomotorickými potížemi a nezletilé N.Š., nar. XXXXX, trpící těžkou psychomotorickou retardací vylučující účinnou obranu, zasunul do análního otvoru prst a následně opakovaně i svůj ztopořený penis,

3. přesně nezjištěného dne v období od února 2016 do 11.2.2019 v ambulanci dětské rehabilitace, nacházející se ve 3. nadzemním podlaží XXXXX na ulici XXXXX, kde byl zaměstnán jako vedoucí fyzioterapeut, zneužil časového prostoru, který mu byl vyčleněn pro výkon jeho profese, tedy k fyzickému procvičování dětí s psychomotorickými potížemi a nezletilému M.Š., nar. XXXXX, trpícímu těžkou psychomotorickou retardací vylučující účinnou obranu rukou, osahával jeho obnažený penis,

4. přesně nezjištěného dne v období od srpna 2018 do 11.2.2019 v ambulanci dětské rehabilitace, nacházející se ve 3. nadzemním podlaží XXXXX na ulici XXXXX, kde byl zaměstnán jako vedoucí fyzioterapeut, zneužil časového prostoru, který mu byl vyčleněn pro výkon jeho profese, tedy k fyzickému procvičování dětí s psychomotorickými potížemi a pořizoval fotografie z průběhu sexuálních aktivit, které s poškozenou N.Š., nar. XXXXX, prováděl způsobem popsaným pod bodem 2., a tyto měl nadále ve svém mobilním telefonu zn. Xiaomi Redmi 4, IMEI1: XXXXX, IMEI2: XXXXX, uložené až do dne 12.2.2019, kdy telefon vydal policejnímu orgánu,

5. přesně nezjištěného dne v období od února 2016 do 11.2.2019 v ambulanci dětské rehabilitace, nacházející se ve 3. nadzemním podlaží XXXXX na ulici XXXXX, kde byl zaměstnán jako vedoucí fyzioterapeut, zneužil časového prostoru, který mu byl vyčleněn pro výkon jeho profese, tedy k fyzickému procvičování dětí s psychomotorickými potížemi a pořizoval fotografie z průběhu sexuálních aktivit, které s poškozeným M.Š., nar. XXXXX, prováděl způsobem popsaným pod bodem 3., a tyto měl nadále ve svém mobilním telefonu zn. Xiaomi Redmi 4, IMEI1: XXXXX, IMEI2: XXXXX, uložené až do dne 12.2.2019, kdy telefon vydal policejnímu orgánu,

6.

- v období nejméně od 7.1.2019 do 12.2.2019, jako majitel a jediný uživatel emailové schránky XXXXX, uchovával v přílohách emailových zpráv v této emailové schránce průběžně 9 obrazových souborů zobrazujících neustanovené, zcela nebo částečně obnažené dívky, zjevně mladší osmnácti let, jednak v polohách skutečného či předstíraného pohlavního styku s dosud neustanoveným mužem a dále vyzývavě předvádějící svá intimní místa,
- v období nejméně od 13.1.2019 do 12.2.2019, jako majitel a jediný uživatel emailové schránky XXXXX, uchovával v přílohách emailových zpráv v této emailové schránce průběžně 7 obrazových souborů zobrazujících neustanovené, zcela nebo částečně obnažené dívky, zjevně mladší osmnácti let, vyzývavě předvádějící svá intimní místa,
- v přesně nezjištěném období až do 12.2.2019, jako majitel a jediný uživatel cloudového úložiště Google, ve spojitosti se svým gmailovým účtem XXXXX, přechovával na tomto úložišti 9 obrazových souborů zobrazujících neustanovené, zcela nahé dívky, zjevně mladší osmnácti let, vyzývavě předvádějící svá intimní místa,
- v období od přesně nezjištěného dne až do 12.2.2019 přechovával nejméně v místě svého bydliště v Brně, na ulici XXXXX, ve svém notebooku zn. Fujitsu Siemens A532, s/n: 570101-01R2806746, 8 obrazových souborů zobrazujících neustanovené, zcela nahé dívky, zjevně mladší osmnácti let, vyzývavě předvádějící svá intimní místa,
- v období od přesně nezjištěného dne až do 12.2.2019 přechovával ve stolním počítači nezjištěné značky, obsahující pevný disk zn. Patriot Blast Seriál ATA, s/n: EEFA076304E703854346, který měl ve fyzioterapeutické ordinaci, nacházející se v XXXXX, na ulici XXXXX, kde byl zaměstnán jako fyzioterapeut, 9 obrazových souborů zobrazujících neustanovené, zcela nahé dívky, zjevně mladší osmnácti let, vyzývavě předvádějící svá intimní místa.

Za to byl obžalovanému M.V., uložen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, úhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu zn. Xiaomi Redmi 4, IMEI1: XXXXX, IMEI2: XXXXX, a notebooku zn. Fujitsu Siemens A532, s/n: 570101-01R2806746. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání či funkcí spojených s výkonem práce s dětmi do 12 let věku, v trvání 10 roků. Podle

§ 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození A.H., nar. XXXXX, bytem XXXXX, N.Š., nar. XXXXX, bytem XXXXX, M.Š., nar. XXXXX, bytem XXXXX, odkázáni s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku bylo uloženo zabránění věci, a to stolního počítače, nezjištěné značky, obsahujícího pevný disk zn. Patriot Blast Serial ATA, s/n: EEFA076304E703854346.

2. Takto citovaný rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu podali odvolání všichni tři poškození, obžalovaný i státní zástupkyně.
3. Státní zástupkyně podala opravný prostředek v neprospěch obžalovaného do výroku o vině, trestu, ochranném opatření a náhradě škody. Namítla, že ačkoli soud prvního stupně provedl dostatek důkazů k náležitému zjištění skutkového stavu, o němž nejsou pochybnosti, nesprávně právně posoudil jednání obžalovaného. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro chybějící zdůvodnění zvoleného postupu, případně pro rozpor mezi výrokiem rozsudku a jeho odůvodněním. Skutek pod bodem 1. byl podle nalézacího soudu spáchán nejpozději 31.7.2008. Přesto posoudil jednání obžalovaného podle zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, i když, s ohledem na časovou působnost zákonů, mělo být posouzeno podle

zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona. Podle státní zástupkyně však ke spáchání trestného činu došlo v létě 2010, neboť ze zprávy o.p.s. Spondea ze dne 30.7.2011, týkající se nezletilé A.H., plyne, že k sexuálnímu obtěžování docházelo přibližně před rokem. Poškozená si v době, kdy navštívila Spondeu, pamatovala prožité události bezesporu podrobněji a přesněji. Státní zástupkyně také namítla, že poškozená hovořila o tom, že se situace uklidnila až po narození jejího bratra, nikoli dnem jeho narození. Dále se ohradila proti právnímu posouzení jednání obžalovaného v bodech 4. až 6. Obžaloba posuzovala jednání obžalovaného v bodech 4. a 5. jako souběh dvou trestných činů, a to přečinu výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3 tr. zákoníku a přečinu zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku. Krajský soud konstatoval, že právní kvalifikace podle § 192 odst. 3 tr. zákoníku a § 193 odst. 1 tr. zákoníku je totožná, proto je souběh těchto trestných činů vyloučen a přednost dostává kvalifikace přísnější, tedy podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku. K tomu uvedla, že § 192 odst. 1 tr. zákoníku postihuje samotné přechovávání, držení dětské pornografie, § 192 odst. 3 tr. zákoníku výrobu a šíření dětské pornografie a § 193 odst. 1 tr. zákoníku vlastní zneužití dítěte k výrobě pornografického díla. Z doznání obžalovaného i znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání fotografií a fotografické techniky, plyne, že obžalovaný vyrobil a jiné osobě opatřil fotografické pornografické dílo zobrazující dítě a zároveň k výrobě tohoto pornografického díla zneužil nezletilé klienty XXXXX. O přechovávání pornografického díla zobrazujícího dítě není pochyb, neboť to plyne ze zajištěných obrazových souborů, a to, že se jedná o dětskou pornografii, se podává ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace sexuologie. Nelze proto přisvědčit názoru soudu prvního stupně, že by se mělo jednat o totožné trestné činy. Objektem ochrany u § 192 tr. zákoníku je ochrana mravního vývoje dětí a ochrana před jejich sexuálním zneužíváním a objektem trestného činu podle § 193 tr. zákoníku je zájem na ochraně dětí před sexuálním zneužíváním, ale i svoboda rozhodování. Při výrobě pornografického díla nemusí být vždy zneužito dítě, neboť výrobou může být např. rozmnožování pornografických fotografií. Závěrem proto navrhl, aby odvolací soud podle

§ 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a v na to navazujících výrocích proto, že v přezkoumávané části bylo porušeno ustanovení trestního zákona a sám uznal obžalovaného vinným podle podané obžaloby zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku (bod 1. obžaloby), zločinem znásilnění dílem podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (v bodě 2. obžaloby), dílem podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (v bodě 3. obžaloby), přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3 tr. zákoníku (v bodech 4. a 5. obžaloby), přečinem zneužití dítěte k výrobě pornografického díla podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku (v bodech 4. a 5. obžaloby) a přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku (v bodě 6. obžaloby), a za tyto trestné činy mu uložil podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, úhrnný trest odnětí svobody v horní polovině zákonné sazby se zařazením pro výkon trestu podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznic s ostrahou, a dále, aby mu podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložil trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu zn. Xiaomi Redmi 4 a notebooku zn. Fujitsu Siemens A532, podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku uložil obžalovanému trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolení či funkcí spojených s výkonem práce s dětmi, v trvání 10 roků. Dále, aby podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku obžalovanému uložil ochranné opatření, a to ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní a podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku rozhodl o zabrání věci, a to stolního počítače nezjištěné značky, obsahujícího pevný disk zn. Patriot Blast Serial ATA. Současně, aby podle § 228 odst. 1 tr. ř. rozhodl o náhradě škody.

4. Během veřejného zasedání intervenující státní zástupkyně rozvedla písemně podané odvolání, přičemž nad rámec zde zmíněného konstatovala, že se přiklání k postupu

nalézacího soudu, který vyhověl návrhu státní zástupkyně a obžalovaného zařadil do mírnějšího typu věznice, neboť zahájení terapie souběžně s výkonem trestu je jednak v zájmu toho, aby obžalovaný do budoucna vedl řádný život, a jednak v zájmu ochrany společnosti. K odvoláním poškozených uvedla, že krajský soud měl dostatek důkazů proto, aby v případě poškozené A.H. rozhodl, a v případě poškozených N.Š. a M.Š. rozhodl o nějaké satisfakční částce, a to i s ohledem na charakter jejich postižení. Oproti písemně podanému opravnému prostředku navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek nejen podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř., ale i podle § 258 odst.

1 písm. b) tr. ř. Ve zbytku byl její závěrečný návrh totožný s již uvedeným v písemně podaném odvolání.

5. Obžalovaný podal opravný prostředek prostřednictvím obhájce a směřoval jej do výroku o vině a trestu. K výroku o náhradě škody uvedl, že soud prvního stupně přesvědčivě a správně vyložil důvody pro rozhodnutí o odkázání všech poškozených na řízení ve věcech občanskoprávních. Není-li vyčíslení vzniklé škody nedílnou součástí, resp. zákonným znakem skutkové podstaty trestných činů, překračuje dokazování a rozhodování o nárocích poškozených rámec dokazování nezbytného pro rozhodnutí nalézacího soudu v hlavním líčení o vině a trestu, resp. ochranných opatřeních. Výrok o vině napadl z procesní opatrnosti, neboť se neztotožnil s dílčími skutkovými závěry krajského soudu, které se negativně promítají do výroku o trestu. Úvahy soudu prvního stupně, které jsou v bodě 55. napadeného rozhodnutí vymezeny jako „specifické okolnosti, za nichž prováděl obžalovaný výběr poškozených pod body 2., 3. ...“, resp. „... nebýt výrazu vrcholné bezstarostnosti obžalovaného, který si konspirativních okolností, které si pro páčání trestné činnosti vytvořil, ...“, jsou v rozporu s provedeným dokazováním. Svědkyně B. hovořila o tom, že obžalovaný se během terapií ve své pracovně nezamykal a stávalo se nezdívka, že ona či jiné spolupracovnice k němu vcházely bez ohlášení. Znalkyně dr. Sejbalová se pak vyjádřila ve smyslu, že obžalovaný v rámci své duševní poruchy „využil příležitosti“ (k jednání, které nedokázal ovládnout). Uložený trest je podle obžalovaného nepřiměřeně přísný. Do výroku o trestu se nedostatečně promítly úvahy nalézacího soudu nad závěry znaleckého posudku znalkyně dr. Sejbalové. Ta uzavřela, že obžalovaný trpěl mnohočetnou poruchou sexuální preference a pedofilii, v důsledku čehož byly jeho ovládací schopnosti podstatně sníženy, přičemž míru snížení ovládacích schopností obžalovaného stanovila nejméně na polovinu. Znalkyně rovněž hovořila o tom, že v případě obžalovaného je třeba akcentovat ochranné léčení, vlastní léčebné terapie, které mohou vést nejlépe k jeho nápravě a případně k ochraně společnosti. Doznání obžalovaného, které je ze zákona polehčující okolností, hodnotil krajský soud v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Jeho stanovisko svědčí o sebereflexi a sama znalkyně nevyloučila skutečnou změnu jeho postoje. Závěrem proto navrhl, aby odvolací soud jeho odvolání přisvědčil, napadený rozsudek v potřebném rozsahu zrušil a sám nově rozhodl v jeho prospěch. Navrhl rovněž opakování výslechu svědkyně B. formou čtení protokolu o její výpovědi a opakování znaleckého posudku, resp. výslechu znalkyně dr. Sejbalové, rovněž čtením protokolu o její výpovědi.
6. Obhájce obžalovaného během veřejného zasedání upřesnil, že podané odvolání nesměřuje do výroku o vině. Zdůraznil, že v mezidobí došlo k účinnosti novely trestního zákoníku, zejména i § 39 odst. 1 a násl., z níž plyne, že zákonodárce chtěl v hraničních případech posílit individualizaci kritérií pro hodnocení konkrétního stupně společenské škodlivosti. Mimo to navrhl doplnění dokazování před odvolacím soudem o přečtení protokolu o hlavním líčení ze dne 20.8.2020, kde je na první polovině strany č. 2 a na straně č. 3 zachycen výslech znalkyně, přečtení výpovědi svědkyně B. z protokolu o hlavním líčení ze dne 12.6.2020, úvod strany 6, resp. strana 7, a výslech obžalovaného. K odvolání státní zástupkyně uvedl, že se soud prvního stupně vypořádal se všemi podstatnými okolnostmi, vyjma těch, proti kterým obžalovaný brojí. Závěrem navrhl, aby odvolací soud, při

zohlednění významu novely § 39 tr. zákoníku, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a nově rozhodl v souladu s písemně podaným odvoláním. Odvolání státní zástupkyně i zmocněnců poškozených navrhl jako nedůvodná zamítnout.

7. V průběhu veřejného zasedání obžalovaný zdůraznil, že skutečnosti, které jsou uvedeny ve výroku rozsudku, považuje za nesporné. Dále vyjádřil lítost nad spáchanými skutky. Rovněž uvedl, že by nejraději zahájil sexuologické léčení co nejdříve ve věznici, která to umožňuje.
8. Poškozená A.H. směřovala odvolání, které podala prostřednictvím zmocněnkyně, do výroku o vině a náhradě škody. Předně namítla, že se neztotožnila s právním posouzením jednání obžalovaného pod bodem 1. rozsudku. Nesouhlasila s časovým zařazením skutku popsánoho nalézacím soudem. Podle ní k němu mělo dojít později, v období vymezeném v obžalobě. Neztotožnila se ani s popisem skutku. Ačkoli krajský soud vycházel výhradně z její výpovědi, o jejíž věrohodnosti neměl pochyb, nezahrnul do popisu skutku celé jednání obžalovaného tak, jak je popsala. Poškozená vnímala rozdílnost doteků a formulaci „myslím, že to bylo jazykem.“ Nelze to považovat za pouhou úvahu, ale konstatování hraničící s jistotou. Dále se ohradila proti výroku, kterým byla postupem podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázána s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Soud prvního stupně uvedl, že se skutek odehrál před více než deseti lety, a dále, že prostor vymezený k řešení požadované nemajetkové újmy je v trestním řízení nedostatečný. Poškozená však svůj nárok uplatnila řádně a včas a prostřednictvím znaleckého posudku, zpracovaného MUDr. Petrem Ročkem, řádně doložila důvod a výši nemajetkové újmy. Jednáním obžalovaného jí byla způsobena nemajetková újma, za kterou jí náleží peněžitá náhrada vyvažující plně vytrpěné bolesti, jiné nemajetkové újmy a ztížení společenského uplatnění tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné (zneužití závislosti poškozené na obžalovaném, úmyslné způsobení újmy a věk poškozené). Soud nesmí zbytečně odkazovat na řízení ve věcech občanskoprávních, pokud může rozhodnout podle § 228 tr. ř. Měl-li pochybnosti ohledně znaleckých závěrů, měl z úřední povinnosti provést výslech znalce, který by sám o sobě průběh trestního řízení výrazněji neprotáhl. K výhradám nalézacího soudu ohledně požadovaného bolestného uvedla, že diagnóza dráždivého močového měchýře souvisí s jejími psychickými potížemi a z lékařských zpráv plyne i časová souvislost se skutkem spáchaným obžalovaným. Brojila rovněž proti závěru krajského soudu, že traumatický šok, jakož i požadavek na náhradu za ztížení společenského uplatnění, nemá oporu v provedených důkazech. Ve své výpovědi uvedla, že v souvislosti s jednáním obžalovaného má dodnes potíže navštěvovat gynekologa, má problémy v sexuálním životě a nemá důvěru v cizí lidi. Znalec MUDr. Roček dospěl k závěru, že poškozená trpí poruchou adaptace a poruchou sexuálních vztahů. Soud prvního stupně dále uvedl, že ačkoli poškozená žádala přiznání nároku na úhradu nákladů spojených s účelným vymáháním jejího nároku na nemajetkovou újmu, nevyčíslila jej. K tomu uvedla, že o těchto nákladech rozhoduje soud ve smyslu § 155 odst. 4 tr. ř. až po právní moci rozsudku. Poškozená uplatnila tento nárok již v průběhu řízení a řádně jej vyčíslila podáním ze dne 24.8.2020. Závěrem proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině a v na to navazujících výrocích a sám uznal obžalovaného vinným podle podané obžaloby a současně aby sám podle § 228 odst. 1 tr. ř. rozhodl o náhradě škody. Během veřejného zasedání zmocněnkyně poškozené závěrečný návrh upravila a navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku, který se týká náhrady škody a sám o této škodě rozhodl.
9. Proti citovanému rozhodnutí nalézacího soudu podali odvolání prostřednictvím zmocněnce rovněž poškození N.Š. a M.Š.. Opravný prostředek směřovali do výroku o náhradě nemajetkové újmy. Poškozená N.Š. od roku 2019 trpí zvýšenou citlivostí na doteky v oblasti nohou, při svlékání oblečení je velmi nervózní a z jejího chování lze dovodit, že tento stav je jí velmi nepříjemný. V době před zatčením obžalovaného měla na nohou oděrky, které rovněž souvisely s jeho jednáním. Poškozený

M.Š. pak v důsledku jednání obžalovaného reaguje i na běžné podněty velice úlekově. Oba poškození trpí značnými zdravotními omezeními, pro něž nejsou schopni reprodukovat prožité události. Jejich stav by však neměl být důvodem, pro který jim nebude přiznána náhrada za utrpěnou nemajetkovou újmu. Jednání obžalovaného bezesporu citelně zasáhlo do jejich duševní stránky, přestože nejsou schopni jednotlivé zásahy přesně popsat. Ačkoli je určení výše jejich nároku složité, úlohou soudů je rozhodnout. Nemajetková újma poškozených, spočívající v prožitých duševních útrapách, je v trestním řízení v podstatě výhradně dokazována pomocí znaleckých posudků, což v tomto případě nepřipadá v úvahu. Soud měl tedy posoudit konkrétní situaci poškozených, srovnat ji s případy jiných poškozených v obdobném postavení a stanovit přiměřenou a spravedlivou částku. Argumenty krajského soudu uvedené v odůvodnění rozsudku se nezakládají na pravdě a jsou irelevantní. Bylo proto namístě, aby soud prvního stupně buď o náhradě nemajetkové újmy rozhodl, nebo aby rozsudek dostatečně odůvodnil a uvedl, které konkrétní důkazy je podle něj třeba provést, a jak podstatně by toto další dokazování probíhající trestní řízení protáhlo. Odkaz na občanskoprávní řízení znamená, že poškození a jejich příbuzní ztlačně trpí kvůli jejich zdravotnímu stavu, za který nenesou žádnou odpovědnost. Závěrem proto navrhli, aby odvolací soud změnil výrok nalézacího soudu o náhradě nemajetkové újmy a poškozené N.Š. přiznal z titulu náhrady škody částku odpovídající způsobeným útrapám ve výši 400 000 Kč a poškozenému M.Š. částku odpovídající způsobeným útrapám ve výši 400 000 Kč.

10. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci, jako soudu odvolacímu, ve smyslu ustanovení § 252 tr. ř. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že odvolání byla podána osobami oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. a), b), d) tr. ř. a v zákonné lhůtě podle § 248 odst. 1 tr. ř., přičemž splňovala podstatné náležitosti ustanovení § 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř. Odvolací soud proto neshledal důvodů k rozhodnutí pro zamítnutí či odmítnutí podaných odvolání podle § 253 tr. ř. Za tohoto stavu věci podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, z hlediska vytykávaných vad, když k vadám, které nebyly odvoláními vytykány, mohl přihlídnout jen tehdy, pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž byla odvolání podána a současně byl limitován při tomto přezkumu i ustanovením § 254 odst. 2 tr. ř.
11. S ohledem na obsah podaného opravného prostředku poškozené A.H., který zčásti směřuje do výroku o vině obžalovaného, je třeba připomenout, že podle § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř. je poškozený, který uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy, oprávněn odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost výroku o náhradě nemajetkové újmy proto, že takový výrok chybí, nebo pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Není však oprávněn napadat výrok o vině obžalovaného. Proto k jejímu odvolání v této části odvolací soud nepřihlížel.
12. Řízení předcházející napadenému rozsudku není zatíženo žádnými závažnými procesními vadami předpokládanými v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Dokazování bylo provedeno při plném respektování zásad ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, kdy svědci byli před soudem osobně slyšeni a ostatní důkazy, jež byly opatřeny, ať již ve stadiu přípravného řízení či v řízení před soudem, byly provedeny v souladu s požadavky zákona. Dodržena byla také všechna ustanovení trestního řádu, která se týkala práv obžalovaného na obhajobu, zejména ve vztahu k zahájení trestního stíhání, seznámení se se spisem, doručení obžaloby a rozsudku, dodržení zákonných lhůt k přípravě hlavního líčení, jakož i další jednotlivá práva, jež procesním způsobem zajišťují konkrétní realizaci obhajovacích práv v průběhu trestního řízení. To se týká i zabezpečení práva obžalovaného na obhajobu, který byl zastoupen nejprve zvoleným obhájcem Mgr. Tomášem Palíkem (plná moc na č. l. 41)

a následně zvoleným obhájcem JUDr. Zdeňkem Odehnalem (plná moc na č. l. 43). Ti měli možnost účastnit se jednotlivých úkonů celého důkazního řízení. Nelze tedy z ničeho dovodit, že by obžalovaný byl na své obhajobě jakkoliv zkrácen.

13. V důkazním řízení, provedeném před soudem prvního stupně, nebylo shledáno formálních ani faktických nesprávností. Krajský soud jednotlivé výpovědi svědků i listinné důkazy, o něž bylo rozhodnutí o vině obžalovaného opřeno, ve svém rozhodnutí a odůvodnění napadeného rozsudku řádně vyhodnotil v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., podrobně se vypořádal se všemi skutečnostmi vyplývajícími z jejich obsahu a postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Pečlivě, podrobně, výstižně a logicky se vypořádal se všemi argumenty obhajoby obžalovaného a vyhodnotil všechny jednotlivé důkazy jak samostatně, tak v jejich souhrnu. Z nich bylo možno učinit spolehlivý a zcela správný závěr o prokázání skutkových zjištění, o něž se opírá závěr o vině obžalovaného v tom rozsahu, jak jsou uvedeny ve výroku napadeného rozsudku a rozvedeny v jeho odůvodnění. Povinnost orgánů činných v trestním řízení při hodnocení provedených důkazů, založená na zásadě volného hodnocení důkazů tak, jak je zahrnuta v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., spočívá v jejich hodnocení orgány činnými v trestním řízení, aniž by tyto byly vázány zákonnými rigidními pravidly vycházejícími z volného, tedy zákonem nevymezeného, uvážení. Tato zásada je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, jež není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, ale je vytvářena na přísně logickém základě opírajícím se o právní vědomí, všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Za této situace musel zdejší soud zcela respektovat ustanovení § 263 odst. 7 tr. ř., dle kterého je odvolací soud vázán hodnocením důkazů provedených nalézacím soudem.
14. K rozsudku samotnému je nutno uvést, že tento po formální stránce splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 tr. ř. z hlediska jeho struktury a taktéž obsahuje náležitosti stanovené v § 125 tr. ř. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku v souladu s citovaným ustanovením § 125 tr. ř. vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů.
15. Odvolací soud nemá pochyb, že se skutky tak, jak jsou uvedeny ve výroku napadeného rozsudku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, staly. Nalézací soud se pečlivě zabýval jak obhajobou obžalovaného, tak v návaznosti na to i ostatními provedenými důkazy. Na základě takto provedeného dokazování ustálil skutkový děj v rozsahu, ve kterém se s ním lze beze zbytku ztotožnit. Je proto možné pro stručnost v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Při ustálení skutku uvedeného pod bodem 1. výroku o vině napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud zejména z výpovědi poškozené A.H. (č. l. 163-165). Ani odvolací soud nemá důvod pochybovat o věrohodnosti jejích tvrzení, neboť tato jsou potvrzována dalšími důkazy, zejména výpověďmi svědkyň M. H. (č. l. 167-169, 1230-1231), E.B. (č. l. 160-161, 1228-1230), M.O. (č. l. 187), ale i zprávami obecně prospěšné společnosti Spondea ze dne 30.6.2011 a 13.7.2011 (č. l. 975 a 976). Poškozená vypověděla, že se vůči ní obžalovaný dopouštěl ve výroku popsaného jednání od léta 2008 do narození jejího bratra V., k čemuž došlo 31.7.2008. Ačkoli ze zpráv o.p.s. Spondea plyne, že k závadnému chování mohlo docházet až později, nelze nic vytknout tomu, že se soud prvního stupně přiklonil právě k výpovědi poškozené, jakožto jedinému přímému důkazu. Vedle toho nelze pominout skutečnost, že svědkyni E.B. poškozená sdělila, že k projednávanému chování ze strany obžalovaného mělo docházet, když jí bylo 8 až 9 let, což koresponduje s výpovědí poškozené učiněné před orgány činnými v trestním řízení. Z toho důvodu nebylo možné přisvědčit námítce státní zástupkyně, která požadovala změnu období, v němž mělo ke skutku dojít.

17. Bylo však třeba napravit pochybení nalézacího soudu, který toto jednání obžalovaného právně kvalifikoval podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, který nabyl účinnosti 1.1.2010. S ohledem na to, že ke skutku došlo v roce 2008, bylo namístež jej právně kvalifikovat podle zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, neboť, jak se podává z § 2 odst. 1 tr. zákoníku, trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán a podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Z odůvodnění napadeného rozsudku (body 42. a 43.) vyplývá, že i krajský soud si byl této skutečnosti vědom, neboť sám uznal formální chybu, které se dopustil, když ve výroku napadeného rozhodnutí právně kvalifikoval tento skutek podle nového trestního zákoníku v situaci, kdy nebylo možné dovodit, že by tato úprava byla pro obžalovaného příznivější. Odvolací soud proto právně kvalifikoval tento skutek jako trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, neboť obžalovaný jiným způsobem než souloží pohlavně zneužil osobu mladší 15 let a uvedený čin spáchal na osobě svěřené jeho doзору, zneužívaje její závislosti. Osahávání poškozené na přirození lze považovat za jiný způsob pohlavního zneužití, neboť se jedná o intenzivní zásah do pohlavní sféry poškozené. Její věk byl obžalovanému znám, protože s ní i s její matkou dlouhodobě sdílel společnou domácnost. Obžalovaný, jakožto partner matky poškozené, měl právo a povinnost na poškozenou dohlížet, byla svěřena jeho doзору. Rovněž byl naplněn znak zneužití závislosti, neboť obžalovaný využil svého postavení i skutečnosti, že je na něj poškozená odkázána, neboť byl svým způsobem v pozici jejího otce.
18. Jednání obžalovaného vůči nezletilým poškozeným N.Š. a M.Š. je, s ohledem na jejich zdravotní stav a nemožnost se k věci vyjádřit, dokládáno zejména fotografiemi, které byly zajištěny v mobilním telefonu obžalovaného (protokol o ohledání dat na č. l. 430-444). Skutečnost, že fotografie jsou původní a nebylo s nimi manipulováno (nebyly upravovány), pak dokládá znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání fotografií a fotografické techniky, a odvětví analýza dat, zkoumání nosičů dat (č. l. 688-815). Ostatně skutková zjištění soudu prvního stupně v bodech 2. až 6. podaná odvolání nenapadají. Obžalovaný nadto během veřejného zasedání výslovně uvedl, že veškerá skutková zjištění považuje za nesporná.
19. Skutečnost, že obžalovaný měl v dispozici obrazové soubory znázorňující pornografické dílo, které zobrazuje dítě (skutek vymezený pod bodem 6. výroku o vině napadeného rozhodnutí), pak plyne zejména z protokolu o ohledání dat ze dne 5.3.2019 (č. l. 501 a násl.) pokud jde o emailovou schránku XXXXX, z protokolu o ohledání dat ze dne 17.1.2019 (č. l. 477 a násl.) a z úředního záznamu ze dne 11.3.2019 (č. l. 500) v případě emailové schránky XXXXX, z protokolu o ohledání dat ze dne 12.3.2019 (č. l. 530 a násl.), pokud jde o cloudové úložiště Google, z protokolu o ohledání dat ze dne 27.2.2019 (č. l. 418 a násl.) v případě dat zajištěných v notebooku zn. Fujitsu Siemens A532, s/n: 570101-01R2806746 a z protokolu o ohledání dat ze dne 25.2.2019 (č. l. 406 a násl.), pokud jde o data zajištěná ve stolním počítači nezjištěné značky, obsahující pevný disk zn. Patriot Blast Seriál ATA, s/n: EEFA076304E703854346.
20. Nic nelze vytknout ani právní kvalifikaci užitě nalézacím soudem v případě skutků 2. až 6. Odvolací soud vzhledem k úplnosti a správnosti provedeného hmotněprávního hodnocení krajským soudem na jeho odůvodnění odkazuje (bod 47. až 53. napadeného rozhodnutí). Obžalovaný se vůči poškozené N.Š. dopustil zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (v bodě 2.), neboť zneužil její bezbrannosti k pohlavnímu styku s ní, čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a čin spáchal na dítěti mladším 15 let. V případě poškozeného M.Š. obžalovaný zneužil jeho bezbrannosti k pohlavnímu styku s ní a čin spáchal na dítěti mladším 15 let, čímž spáchal zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (v bodě 3.). Pořizováním fotografií z průběhu sexuálních

aktivit, které s oběma poškozenými prováděl, a jejich uložením v mobilním telefonu, naplnil jednak skutkovou podstatu přečinu výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku, a jednak skutkovou podstatu přečinu zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku (v bodech 4. a 5.). Přechováváním fotografických pornografických děl, která zobrazují dítě, na svých emailových účtech, v cloudovém úložišti Google, v notebooku a ve stolním počítači pak spáchal přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku (v bodě 6.).

21. Státní zástupkyně v opravném prostředku namítala, že soud prvního stupně pochybil, když jednání obžalovaného, specifikované pod body 4. a 5. výroku o vině napadeného rozhodnutí, právně kvalifikoval podle § 192 odst. 1 a § 193 odst. 1 tr. zákoníku a pominul § 192 odst. 3 tr. zákoníku. Odvolací soud má však za to, že právní kvalifikace užitá nalézacím soudem je příléhavá a dopadá na veškeré jednání obžalovaného vymezené v těchto bodech. Ustanovení § 193 odst. 1 tr. zákoníku postihuje jednání toho, kdo přiměje, zjedná, najme, zláká, svede nebo zneužije dítě k výrobě pornografického díla. Zahrnuje proto i samotnou výrobu, o které hovoří § 192 odst. 3 tr. zákoníku. Lze dát za pravdu tomu, že k výrobě takového pornografického díla nemusí být vždy zneužito dítě. Za takové situace by bylo jednání pachatele právně kvalifikováno podle § 192 odst. 3 tr. zákoníku. V projednávaném případě však obžalovaný pornografické dílo vyrobil a zároveň k této výrobě zneužil dítě. Souběh těchto trestných činů je vyloučen, neboť oba zahrnují tutěž činnost, to, že pachatel vyrobí pornografické dílo zobrazující dítě, avšak § 193 odst. 1 tr. zákoníku ji konkretizuje a přísněji postihuje. Ustanovení § 192 odst. 1 tr. zákoníku pak postihuje přechovávání takového díla. Jak bylo zjištěno z protokolu o ohledání dat, až do dne vydání mobilního telefonu dne 12.2.2019 se v něm nacházely fotografie zachycující sexuální aktivity obžalovaného s poškozenými N.Š. a M.Š..
22. V důsledku použité právní kvalifikace byl obžalovanému ukládán trest odnětí svobody v rámci zákonné trestní sazby od pěti do dvanácti let (§ 185 odst. 3 tr. zákoníku). Při ukládání trestu se krajský soud zabýval obecnými zásadami pro ukládání trestu, zejména podmínkami ustanovení § 39 tr. zákoníku, a tyto pak aplikoval na konkrétní okolnosti případu z hlediska povahy a závažnosti trestného činu, který obžalovaný spáchal, s přihlédnutím k jeho osobním, rodinným a majetkovým poměrům, jeho dosavadnímu způsobu života, konkrétním okolnostem, za nichž byla trestná činnost spáchána, a možnosti resocializace. Dovodil, že obžalovanému polehčuje jeho dosavadní bezúhonnost a spolupráce s orgány činnými v trestním řízení. Neopomněl vzít v úvahu ani to, že jednání vůči poškozené A.H. se dopustil již před 12 lety. Jako přítěžující okolnosti shledal skutečnost, že spáchal více trestných činů na více osobách, jednal s rozmyslem, ve vztahu k poškozeným N.Š. a M.Š. jednal zákeřně, využívaje jejich bezbrannosti a zneužívaje svého zaměstnání. Je třeba souhlasit se závěrem nalézacího soudu o tom, že obžalovaný jednal zákeřně a výběrem obětí (N.Š. a M.Š.) si chtěl zajistit beztrestnost, neboť tyto se k věci, s ohledem na jejich zdravotní stav, nemohly vyjádřit a byly to až fotografie v mobilním telefonu, které jej usvědčily. Nelze přisvědčit ani tvrzení obžalovaného, že soud prvního stupně nevzal v potaz znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie (č. l. 594-612), jehož závěry přednesla MUDr. Petra Sejblová (č. l. 1273-1274). Naopak nalézací soud dostatečně zohlednil skutečnost, že obžalovaný v předmětném období trpěl mnohočetnou poruchou sexuální preference typu fetišismu nohou a pedofilii, v důsledku čehož byly jeho ovládací schopnosti podstatně sniženy a při zvažování jeho zařazení pro výkon trestu do určitého typu věznice správně užil moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku s ohledem na to, že mu současně uložil ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, které může obžalovaný vykonávat v průběhu výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX s režimem ostrahy. Podle odvolacího soudu nemá na přiměřenost trestu vliv ani novela § 39 tr. zákoníku, naopak považuje krajským

soudem vyměřený trest mírně pod polovinou zákonné trestní sazby za zcela adekvátní, neboť odpovídá jak povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, tak poměrům a možnostem nápravy obžalovaného. Proto odvolací soud převzal tento trest odnětí svobody beze změny i do svého rozsudku, když se v tomto bodě s argumentací soudu prvního stupně zcela ztotožnil.

23. Návrhy na doplnění dokazování, jež učinil obhájce obžalovaného, odvolací soud zamítl, neboť má za to, že přečtení výslechu svědkyně B. a znalkyně MUDr. Sejblové, příp. vyslechnutí obžalovaného, nemůže nic zásadního ve vztahu k projednávanému jednání přinést. Soud je povinen provádět dokazování v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí a v tomto směru je v daném případě třeba hodnotit dokazování za dostatečné. Nadto měl obžalovaný dostatečný prostor k vyjádření během veřejného zasedání, který využil. Je zjevné, že svými návrhy na doplnění dokazování obžalovaný polemizuje s hodnocením důkazů soudem prvního stupně. Do této činnosti je však odvolací soud oprávněn zasáhnout pouze výjimečně. V projednávaném případě ale zdejší soud neshledává žádných závad, které by byl oprávněn vytknout, ani zákonných důvodů k tomu, aby sám prováděl důkazy nové či opakovaně již provedené, které by odlišným způsobem hodnotil.
24. V případě trestu zákazu činnosti odvolací soud dospěl k závěru o nedůvodnosti omezení zákazu výkonu zaměstnání, povolání či funkcí spojených s výkonem práce s dětmi pouze na děti do 12 let věku. Lze si představit i starší děti, které se vzhledově podobají dětem do 12 let věku, jež je potřeba rovněž chránit před jednáním obžalovaného s ohledem na zjištěnou mnohočetnou poruchou sexuální preference typu fetišismu nohou a pedofilii, která podstatně snižuje jeho ovládací schopnosti.
25. Trest propadnutí věcí, a to mobilního telefonu zn. Xiaomi Redmi, IMEI1: 864448036300768, IMEI2: 864448036300776, a notebooku zn. Fujitsu Siemens A532, s/n: 570101-01R2806746, je zákonný a správný, neboť protokoly o ohledání dat bylo zjištěno, že tato elektronika byla nástrojem trestné činnosti.
26. Rovněž uložení ochranného léčení sexuologického v ústavní formě podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku je adekvátní, neboť jeho potřeba plyne ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie.
27. Krajský soud však pochybil při ukládání ochranného opatření zabránění věci podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a to stolního počítače nezjištěné značky, obsahujícího pevný disk zn. Patriot Blast Serial ATA s/n: EEFA076304E703854346, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho zabránění. Nadto zúčastněné osobě, Sdružení zdravotnických zařízení II. Brno, neposkytl možnost, aby se k věci vyjádřila a zkrátil tak její práva daná § 42 tr. ř. Tento počítač ani nebyl v době rozhodování v dispozici orgánů činných v trestním řízení. Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku je možné zabrat věc, která ohrožuje bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě společnosti, anebo hrozí nebezpečí, že bude sloužit ke spáchání trestného činu. Ze spisového materiálu vyplývá, že se jedná o počítač, který byl vydán během prohlídky jiných prostor dne 12.2.2019 (č. l. 296 a násl.), v němž bylo zjištěno množství pornografických fotografií zobrazujících dítě (protokol o ohledání dat ze dne 25.2.2019 na č. l. 406 a násl.). Následně byl vrácen obžalovanému, který za přítomnosti policisty smazal veškerá závadná data (úřední záznam ze dne 14.3.2019 na č. l. 564). Počítač byl poté odňat při prohlídce jiných prostor dne 28.5.2019 (č. l. 369 a násl.), přičemž již neobsahoval žádný škodlivý materiál (protokol o ohledání dat ze dne 8.1.2020 na č. l. 463 a násl.) a usnesením ze dne 18.11.2019 (č. l. 569) byl vrácen Sdružení zdravotnických zařízení II. Brno, neboť jej už nebylo třeba k dalšímu řízení, nepřicházelo v úvahu jeho propadnutí či zabránění a nebylo pochyb o právu tohoto sdružení na tento počítač. Vzhledem k tomu, že se nedá hovořit o věci ohrožující bezpečnost osob, majetku či společnosti, odvolací soud rozhodl o vypuštění tohoto výroku, aniž by v tomto směru sám rozhodoval.

28. Správně pak nalézací soud rozhodl, pokud poškozené odkázal podle § 229 odst. 1 tr. ř. s jejich nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Soud může rozhodnout podle § 228 odst. 1 tr. ř. o přiznání nároku poškozeného na náhradu nemajetkové újmy v penězích jen za situace, že v důkazním řízení byla důvodnost i výše takového nároku náležitě prokázána, k čemuž v projednávaném případě nedošlo.
29. Pro zjištění, zda byla poškozeným N.Š. a M.Š. způsobena újma a v jakém rozsahu, chybí ve spise podklad. Samotné návrhy na náhradu nemajetkové újmy (č. l. 1211-1213), příp. opravný prostředek poškozených, nelze považovat za důkazy, kterými by byla způsobená újma objektivizována. Pro rozhodnutí o povinnosti náhrady nemajetkové újmy těmto poškozeným by bylo třeba provádět dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení. Pouze na okraj lze zmínit, že odvolací soud se domnívá, že si lze představit důvodnost nároku blízkých příbuzných těchto poškozených, pokud by byl řádně doložen.
30. Poškozená A.H. uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy v částce 811 622,50 Kč, sestávající z bolestného ve výši 59 877,50 Kč a z náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 751 745 Kč. Svůj nárok doložila psychiatrickým znaleckým posudkem, zpracovaným MUDr. Petrem Ročkem, znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, stanovení nemateriální újmy (č. l. 1256-1269). V první řadě je třeba říci, že odvolací soud nemá pochyb o tom, že poškozené jednáním obžalovaného vznikla újma. Je však třeba souhlasit s postupem krajského soudu, neboť jmenovaný znalecký posudek je nepřezkoumatelný. Především nelze přisvědčit způsobu výpočtu částky nahrazující ztížení společenského uplatnění. Znalec užil neznámé internetové aplikace, která po vložení nekonkretizovaných dat vygenerovala částku 751 745 Kč. Účelem znaleckého posudku je vytvořit pro soud dostatečně podrobný, strukturovaný a pochopitelný skutkový podklad, obsahující odborný lékařský závěr o míře vyřazení poškozeného ze životních činností definovaných v Metodice tak, aby soud mohl učinit právní závěr o výši náhrady za nemajetkovou újmu. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.9.2017, sp. zn. 8 Tdo 190/2017). V projednávaném případě rozhodně nelze hovořit o podrobném a pochopitelném skutkovém podkladu, na základě kterého by soud mohl rozhodnout, neboť není možné posoudit, jak dospěl k výsledné částce, a jaké obtíže byly poškozené způsobeny při provádění aktivit a zapojení do životních situací. Rovněž pro přiznání nároku na bolestné by bylo nutné provádět další dokazování, neboť jak správně uzavřel soud prvního stupně, z provedených důkazů nevyplývá příčinná souvislost mezi poraněním močového měchýře poškozené a jednáním obžalovaného, ani existence traumatického šoku a pro možnost rozhodnout by bylo třeba provádět další dokazování, které by bylo nad rámec adhezního řízení.
31. Protože odvolací osud shledal pochybení nalézacího soudu rozvedená výše, z podnětu odvolání státní zástupkyně napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí. Jednotlivé důvody opravných prostředků obžalovaného a poškozených A.H., N.Š. a M.Š. nebyly shledány opodstatněnými, proto odvolací soud podle § 256 tr. ř. jejich odvolání jako nedůvodná zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu

v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.

a) až l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 26. listopadu 2020

JUDr. Jaroslav Holubec v. r.
předseda senátu